

Betty Peeters (°1935).

*Huwelijksfoto van Betty's ouders
(°Genk, 1931) , Jean Peeters
(°Genk, 2-8-1902 -
†Genk, 29-8-1973) en
"Truike" Willems
(°Genk, 25-8-1907 -
†Genk, 22-10-1995).*

De "Discobar" van Betty Peeters

De platenwinkel "Discobar" van Betty Peeters staat nog bij verschillende generaties Genkenaren in het geheugen gegrift. Velen hebben er hun allereerste plaatjes gekocht, stonden tijdens signeersessies in de rij om een handtekening van zangers te bemachtigen, diskjockeys kwamen er hun voorraad aanvullen met de nieuwste plaatjes en andere platenwinkels in de regio werden bevoorrad. Het verhaal van "Marina", Rocco Granata's grootste hit, is uiteraard ook onlosmakelijk met de "Discobar" en Betty verbonden.

Betty Peeters werd geboren als tweede kind uit het huwelijk van Jean Peeters en Maria Gertrude (*Truike*) Willems in 1934 te Genk.¹

Er waren drie kinderen in dit gezin waarvan de jongste dochter helaas op zeer jonge leeftijd overleed:

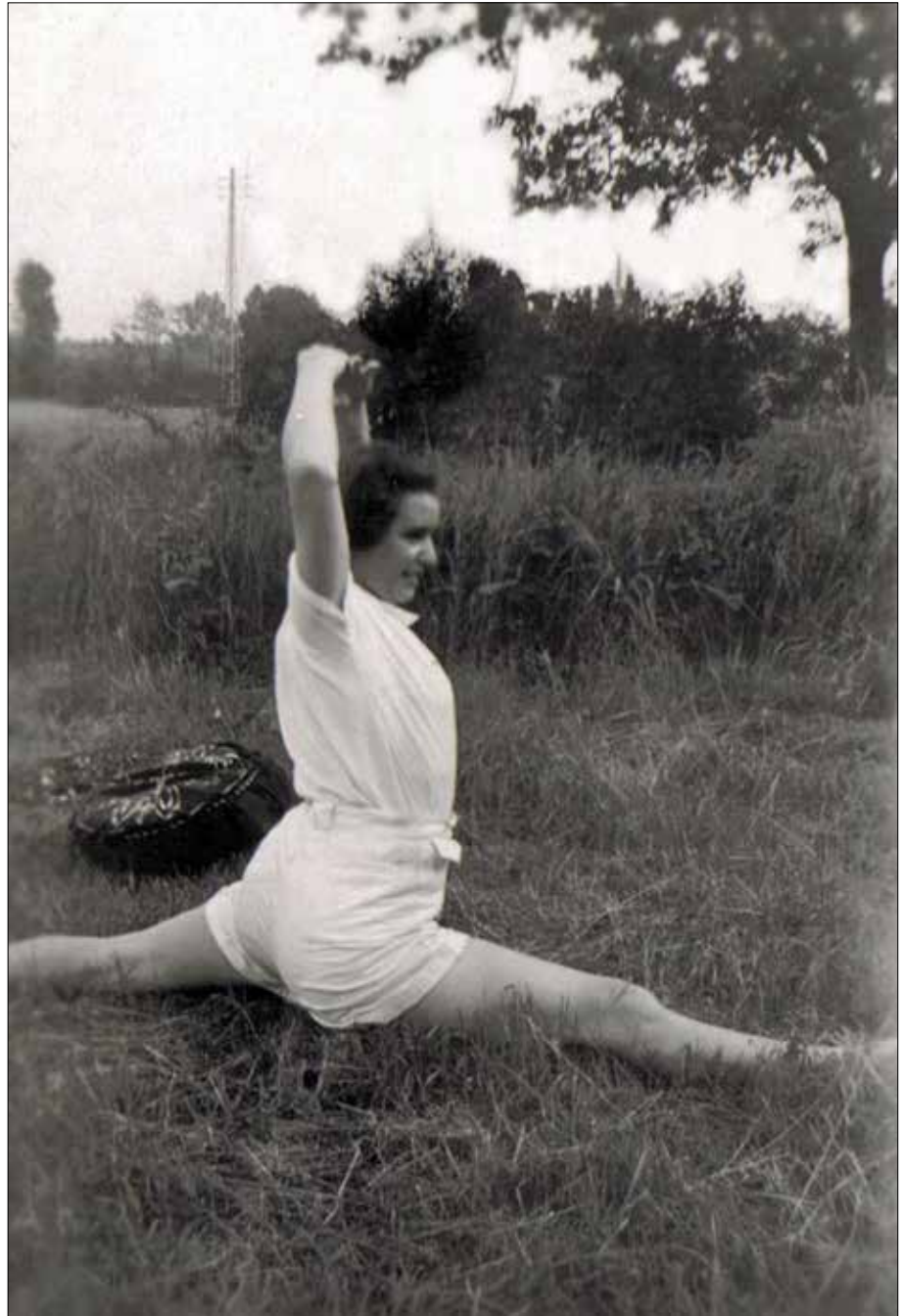
- Edgard Leon Ludovicus Joannes Guillaume Peeters (°Genk, 6-1-1932 - †Genk, 8-3-2010)
- Betty Louisa Rosa Joanna Peeters (°Genk, 1934)
- Marie-Louise Peeters (°Genk, 10-9-1938 - †Genk, 4-11-1938)

We moeten teruggaan naar het begin van de jaren dertig toen de ouders van Betty een handelszaak opstartten in de Vennestraat. Het begon heel klein met het verkopen van dagbladen en vlug besloten ze met dragers de kranten te verdelen over heel Winterslag. Onder de dragers waren onder andere de familie Novak en Eduard Maris (°Kerkrade (NL), 23-1-1918 - †Genk, 22-9-1995), een schoonbroer van Jean Peeters. Eduard kwam 's morgens rechtstreeks van de nachtpost zijn koffie drinken om dan zijn ronde met de kranten te doen. Op vraag van de mijnwerkers kwamen er snoepgoed, tabak, sigaretten, schrijfgerief en fietsen bij. De zaken gingen goed en het assortiment werd verder uitgebreid met kachels, lusters, radio's en TV's. Een werkatelier werd opgestart zodat men de gekochte artikelen ook kon binnen brengen voor herstelling. Dit werk werd vooral door Jef(ke) Coninx gedaan. Zo werd het gamma aangeboden goederen stelselmatig uitgebreid. Eerst kwamen de ouders als klant en later vonden ook hun kinderen de weg naar "Huis Peeters" waar moeder Truike Willems (*velen noemden haar "mama"*) als boegbeeld achter de toog stond. De winkel werd een begrip in Winterslag en omstreken, waarschijnlijk ook omdat men goederen op afbetaling kon aanschaffen...

Na de meisjesschool in Winterslag trok Betty in 1946 naar het pensionaat "Les soeurs de la Croix" in Waremmé. Zo mocht daar maar twee jaar blijven want moeder werd geopereerd en Betty was thuis nodig om het huishouden te doen en in de winkel te staan.

Enkele krantenverkopers van Huis Peeters met fiets v.l.n.r.: Alice De Geyter, moeder Truike Willems, Gerard Peeters, vader Jean Peeters en Hendrik Willems.

Betty Peeters in spreidstand (1951).

Maar na een jaar wou ze terug naar school gaan om haar humaniora af te maken om daarna Lichamelijke Opvoedkunde te kunnen gaan studeren, haar grote droom. Betty was ook lid van de turnkring Jong en Moedig (*JeM*) te Genk en als meester "Juleke" (*Jules Ebens*) ziek was gaf Betty les aan de kleintjes.

Dhr. Flamey René, toenmalig brigadecommandant bij de Rijkswacht te Genk, kwam regelmatig een koffie en een borreltje drinken ten huize Peeters en hij kon vader Jean Peeters alsnog overtuigen om Betty terug naar school te laten gaan. Betty ging nu naar het Koninklijk Atheneum in Genk waar ook de kinderen van dhr. Flamey naar school gingen. De drie volgende schooljaren kwam Betty steeds als eerste van de klas uit. Toch maakte dat thuis weinig indruk want vader Peeters besliste dat ze terug in de zaak moest komen werken.

Sticker van Edgard Peeters zijn activiteiten in de familiezaak "Huis Peeters".

Een inpakhoesje voor fonoplaten van "Huis Peeters".

Edgard Peeters als Prins Carnaval te Genk in 1965.

Vader Jean Peeters, dochter Betty en moeder Truike Willems in de winkel in de Vennestraat 105 A (oude huisnummering, tegenwoordig nr. 205).

Dat maakte definitief een einde aan haar droom om verder te kunnen studeren, iets waar ze nu nog altijd spijt van heeft. Maar vaders wil was wet en Betty bleef thuis. Vanaf nu moest ze om 05:00 uur 's morgens opstaan om de kranten te gaan halen aan het station in Winterslag. Daarna maakte ze voor iedere krantendrager de ronde klaar en zette koffie voor hen. Dan moest ze de hele dag nog in de winkel werken en voor het avondeten zorgen.

Betty's broer Edgard werkte ook in de zaak en hij concentreerde zich later hoofdzakelijk op de verkoop en verhuur van amusementsspellen. In 1965 werd Edgard eveneens Prins Carnaval te Genk, toen nog georganiseerd door het gemeentelijk feestcomitee van Genk. Edgard Peeters was eveneens stichtend lid van de Genkse carnavalsvereniging "De Orde van de Spasbinken" in 1968.

Jean Peeters en Truike Willems verkochten platendraaiers en besloten dan ook plaatjes aan te bieden. Eerst de 78-toerenplaten en later de LP's (langspeelplaten, 33-toeren) en tenslotte de singles (45-toerenplaatjes) die te bekomen waren sinds de opkomst van de jukeboxen. Dochter Betty mocht de verkoop van plaatjes, samen met haar ander werk thuis, voor haar rekening nemen. Zo leerde ze haar kennis in de verkoop aan te scherpen en haar omgang met klanten te verfijnen.

Haar ouders hadden ondertussen in 1953 naast hun eerste woonst in de Vennestraat een nieuwbouw laten bouwen waarin de hoofdactiviteiten van de winkel werden overgeheveld. In deze zaak kreeg Betty een aparte knusse afdeling voor haar plaatjes, door haar zelf ingericht.

Betty heeft nog de datum van ingebruikname van deze nieuwbouw (7-4-1953) ingekerfd in één van de bakstenen.

Het is hier op deze plaats dat op een dag een groepje mensen de winkel binnenkwam met de vraag om een plaatje te beluisteren. Betty was boven aan het koken en werd erbij gehaald. Zij herinnert zich dit gegeven nog levendig getuige haar verhaal:

*Baksteen met datum van
ingebruikname van de
nieuwbouw (7-4-'53)
BP = Betty Peeters.*

*Ik werd die dag geroepen om een opname te beluisteren, er stonden daar een
zestal personen.*

Zoals steeds zette ik de A-kant op, en dit was het liedje "Manuela". Ik hou zelf van zachte muziek en ik vond dat een heel mooi nummer. Ik beluisterde eveneens de B-kant van de single met het liedje "Marina", iets wat ik normaal niet deed... en ja dit liedje had het echt allemaal! Ik kon er niet aan doen maar ik vond dadelijk "Marina" commercieel gezien de juiste plaat in de juiste tijdsperiode. Toen ik vroeg wie de zanger was kwam er een verlegen jonge gast naar voren die zijn vinger opstak. "Ik" zei hij heel schuchter. Ik had zelfs zijn naam niet gevraagd. Echt ik herinner me het nog alsof het vandaag is. Ik zei hem dat dit liedje een heel groot succes kon worden, geef me er maar 25 stuks van. Rocco Granata keek toen zeer verbaasd naar mij. Later vertelde Rocco mij dat hij eerst al eens bij al die platenfirma's was gaan aankloppen zoals "Polydor", "Decca", "Philips" enz. maar ze vonden de plaat maar niets. Ik heb dadelijk een aantal plaatjes verdeeld over de meest opbrengende jukeboxen die we verhuurden en gaf enkele stukken van vijf frank aan de cafébazen opdat ze zeker "Marina" in hun zaak zouden opzetten. In die tijd kwamen er wekelijks zo'n achttal vertegenwoordigers van platenfirma's de winkel thuis bezoeken om hun nieuwigheden te laten beluisteren. Tegen hun vertelde ik dat ik nu een plaatje had van een zanger van bij ons waarvan ik de verkoop amper kon bijhouden. Ik liet "Marina" horen en zette de "boxen" natuurlijk goed open! De vertegenwoordigers vertelden dit tegen hun bazen en plots wou iedereen met Rocco in zee gaan. De rest van het verhaal is uiteraard gekend. Rocco Granata heeft deze gebeurtenis in talloze persartikels aangehaald als één van de momenten waardoor de wereldwijde hype rond zijn liedje begonnen is. Hij is nooit vergeten dat ik ineens 25 plaatjes van zijn "Marina" kocht.

In 1960 huwde Betty met Jean Gyselinck, een licentiaat in de scheikunde, die vanuit Lokeren in Genk terechtgekomen was om er als leraar van het Koninklijk Atheneum te Genk aan de slag te gaan en uit dit huwelijk werden twee zonen geboren, Marc en Jan.

Het merkwaardige was dat er in het begin geen mens in *Marina* geloofde. De platenfirma's wuifden het weg, ze hadden niet de minste interesse. Daar stond ik. Ik nam het deuntje dan maar op met de hulp van mijn toenmalige impressario en bracht mijn plaatjes zelf aan de man. In Winterslag was er een platenwinkeltje dat er 25 afnam, in één klap. Ik was de koning te rijk!

Het liedje sloeg in als een bom, het was niet te stuiten. Bliksemsnel ging het allemaal, ik wist niet wat me overkwam. Toen ik *Marina* in Luik zong, stond een impresario al reken-

Betty

Rocco Granata: "Ik wilde eerst 'Volare' als B-kant coveren. De tekst van 'Marina' was trouwens nog niet helemaal af. Daarom eindigde ik tijdens de opname maar met 'oh no no no no'. (lacht) Na de opname wilde geen enkele platenmaatschappij het plaatje uitbrengen. Dat is mijn geluk geweest want ik heb toen zelf de eerste driehonderd singletjes laten persen. De eerste 25 plaatjes heb ik verkocht aan de platenwinkel van Betty in de Vennestraat in Winterslag. Datzelfde jaar nog stond ik in Carnegie Hall in New York dankzij 'Marina'. Onlangs

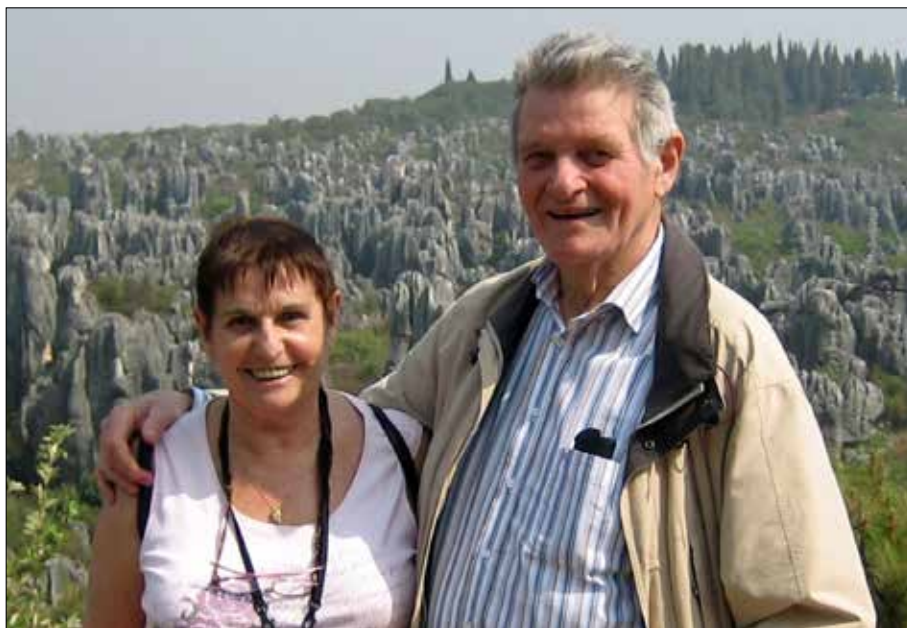
Humo, 15-5-2007.

Mijn drie muzikanten kregen elk vijftientig exemplaren. Ik verkocht een aantal plaatjes aan een platenwinkel in Winterslag, en de volgende dag kwam de uitbaatster, Betty, bij mij thuis langs: of ik er nog meer had. De dag daarna kocht ze nog eens vijftientig stuks. Tegen handelsreizigers van grote platenfirma's zei ze: 'Er is een plaatje van een lokaal talent dat als gek verkoopt'. Die gingen dat natuurlijk doorvertellen aan hun directeur in Brussel, en toen kwamen ze ineens allemaal op me af, al hadden ze 'Ma-

HBvL, 13-10-2009.

Story, 1995.

Betty Peeters en Jean Gyselinck
(China, 2010).

Na een paar jaar ingewoond te hebben bij de ouders van Betty achtte het jonge koppel de tijd rijp om zelf een zaak op te starten en dit werd dan de platenwinkel "Discobar" gelegen nabij het ouderlijk huis van Betty.

Postkaart met Betty Peeters en
haar oom, Gerard Peeters, voor
de eerste winkel van haar ouders
(huis 1).

De platenwinkel zoals de meeste
het zich ongetwijfeld herinneren
(huizen 2 en 3).

De platenwinkel groeide uit tot een succes en was bekend omwille van het feit dat Betty de nodige contacten had met de grote platenfirma's en zo steeds als eerste erbij was om de nieuwigheden van de platenmarkt te kunnen aanbieden. Zelf had ze eveneens een goede kennis van klassieke muziek doordat ze vroeger piano had gespeeld, eerst 2 jaar *solfège* (notenleer) en dan 8 jaar pianoles. Zo kon ze dus ook de liefhebbers van klassieke muziek met kennis van zaken bedienen.

Links op de foto Betty Peeters tijdens de receptie van de opening van de platenwinkel gelegen op de Vennestraat 197-199 (huidige nummering).

11

U wordt vriendelijk uitgenodigd op de receptie
aangeboden ter gelegenheid van de opening van onze
nieuwe fonoplatenafdeling DISCOBAR
op 17 februari 1965 te 19 u.30

Huis Peeters - Vennestraat 197, Winterslag

Uitnodigingskaartje voor de receptie van de nieuwe zaak (17-2-1965).

De Genkse groep "The Foottappers" posierend voor de "Discobar" ter gelegenheid van de promotie van hun nieuwe single.

Betty Peeters aan de piano.

Betty Peeters en Rocco Granata tijdens de tentoonstelling Rocc-O-Rama in de "Discobar" (2014).²

Ze hebben ook een aantal jaren andere platenwinkels van plaatjes voorzien en diskjockeys kwamen van heinde en ver om hun specifieke eisen in vervulling te zien gaan. Begin jaren tachtig kwam de nieuwe geluidsdrager, de CD, in opmars en er moest een keuze gemaakt worden. De vinylplaten zouden verdwijnen dus moest er omgeschakeld worden naar de CD's. Doch de winstmarges waren kleiner dan die van de klassieke vinylplaten en met de opkomst van de grote winkelketens die een veel groter assortiment konden aanbieden tegen lagere prijzen en dit samen met de mijnsluitingen werd het voor de kleinschalige "Discobar" steeds moeilijker om zich te handhaven. Uiteindelijk was de pensioengerechtigde leeftijd daar en Betty besloot na een 42-jarige carrière haar pensioen te nemen.

Vorig jaar (2014) heeft Betty nog de tijdelijke tentoonstelling over Rocco Granata laten doorgaan in de "Discobar" met onverhoopt succes zodat de tentoonstelling verlengd werd omdat de vraag om deze te bezoeken zo groot was. Ze heeft er veel deugd van gehad dat vele oud-klanten met haar een babbeltje kwamen slaan om hun fijne jeugdherinneringen omtrent de platenwinkel met haar te delen. Spijtig genoeg heeft Betty in juni 2014 afscheid moeten nemen van haar man Jean Gyselinck, die na een huwelijk van 54 jaar op 82-jarige leeftijd overleed.

Met dank aan Gerarda Lamerichs, Alex Marut en Betty Peeters voor hun bijdragen tot het tot stand komen van dit artikel.

© Marc Gyselinck, Genk

1 MARUT A., *Herbergier Guillaume Peeters van café de Werkmansvrienden in Bokrijk*, Heidebloemke Jaargang 71, nr.5 (2012), pg.7 2012

2 Bron foto : www.facebook.com/stadgenk.